

Sacrum Profanum

2018-03-21

Festiwal Sacrum Profanum to międzynarodowy projekt, który zyskał status jednego z najciekawszych wydarzeń muzycznych Europy. Prezentuje muzykę najnowszą, stawia sobie za cel zacieranie granic pomiędzy muzyką współczesną, traktowaną nierzadko jako trudną i niezrozumiałą, a zdobyczami ambitnej sceny rozrywkowo-eksperymentalnej.

Festiwal Sacrum Profanum powstał w 2003 roku we współpracy Biura Festiwalowego Kraków 2000, Filharmonii Krakowskiej oraz Polskiego Wydawnictwa Muzycznego. Pomysłodawcami nazwy, idei oraz programu byli Anna Oberc oraz Paweł Orski. Początkowo festiwal zestawiał muzykę świecką i sakralną XVIII i XIX w., wykonując ją zarówno w filharmonii, jak i hali walcowni Huty Sendzimira, w której odbywały się wielkie widowiska – m.in. „Carmina Burana”, „Romeo i Julia” i „Bernstein”. Od trzeciej edycji festiwal koncentruje się na prezentowaniu muzyki XIX i XX w. wg klucza narodowego. Kolejne edycje prezentują muzykę rosyjską (2005), francuską (2006), amerykańską (2007), niemiecką (2008), brytyjską (2009), nordycką (2010), ponownie amerykańską (2011) i polską (2012) w arcymistrzowskich wykonaniach najlepszych zespołów specjalizujących się w muzyce współczesnej: m.in. Kronos Quartet, Klangforum Wien, Ensemble Modern, musikFabrik, Asko|Schönberg, Ensemble InterContemporain. W 2007 roku festiwal otworzył się na muzykę jazzową, m.in. Milesa Davisa wykonanego przez Tomasza Stańko i George’a Gershвина przez Leszka Możdżera.

Od 2008 roku dyrektorem artystycznym festiwalu był Filip Berkowicz. Od tej chwili na festiwalu prezentowana jest muzyka współczesna XX i XXI w. Od 2011 roku sporo miejsca w programie poświęcane jest prezentacji muzyki amerykańskiej, w tym minimalizmu. Obok modern classical prezentowana jest ambitna rozrywka na koncertach ważnych dla niej artystów: Kraftwerk (2008), Aphex Twin (2009), Jónsi (2010), Sigur Rós (2012) oraz Warp 25: Autechre, Battles, Hudson Mohawke i LFO (2014). Innym trendem było prezentowanie muzyki współczesnej klasycznych kompozytorów w reinterpretacji lub remiksie młodych artystów muzyki alternatywnej, głównie jazzu i elektroniki – od 9. edycji zaprezentowano Reich 75 z udziałem Willa Gregory’ego, Adriana Utley’a, Aphex Twina i Leszka Możdżera (2011), Polish Icons (Penderecki, Górecki, Lutosławski i Kilar) z remiksami artystów Ninja Tune: DJ Vadim, Grasscut, DJ Food, King Cannibal i Skalpel (2012) oraz Polish Icons 2. Lutosławski w remiksach Clarka, Miry Calix, Emiki i Oneohtrix Point Never (2013). Muzyka polska zaistniała silnie w dwóch cyklach: Made in Poland (klasyka polskiej szkoły kompozytorskiej, 2010) oraz Miłosz Sounds (zamówienia kompozytorskie, 2011), ponadto w jubileuszowej edycji 10., poświęconej w całości polskim kompozytorom. Prezentowane były również projekty z muzyką alternatywną w wersjach specjalnych wzbogaconych o orkiestracje: Cinematic Orchestra z Sinfoniettą Cracovią (2009), múm & friends (2010), Squarepusher z Sinfoniettą Cracovią (2014) i These New Puritans ze stargaze i Synergy Vocals (2015).

Angażowanie artystów ze świata muzyki alternatywnej przybierało także formułę wykonywania przez nich klasyków muzyki współczesnej: Jonny Greenwood grający „Electric Counterpoint” Reicha (2011), Adrian Utley & Guitar Orchestra z „In C” Riley’a (2013) i Ólafura Arnaldsa reinterpretującego muzykę Chopina (2015). Od 2013 roku zespoły specjalizujące się w wykonawstwie muzyki współczesnej prezentowały również akustyczne interpretacje utworów elektronicznych z gatunku IDM oraz gitarowej alternatywy: Aphex Twin i Venetian Snares grani przez Alarm Will Sound (2013), Warp XX grane przez London Sinfoniettę (2014), Thurston

**Magiczny
Kraków**

Moore, Dan Deacon i Lee Ranaldo w wykonaniu Bang on a Can All-Stars (2013-2014), czy Dan Deacon wykonany przez Sō Percussion (2015). To zaprowadziło festiwal do edycji 13., wypełnionej muzyką kompozytorów indie classical – wywodzącymi się ze świata muzyki alternatywnej, piszącymi partytury klasyczne. To m.in. Bryce Dessner (the National), Richard Reed Parry (Arcade Fire), Ólafur Arnalds i Jóhann Jóhannsson. Wydarzeniem był finał ostatniej edycji – „Czarodziejska góra” stworzona przez Pawła Mykietyna, Andrzeja Chyrę, Małgorzatę Sikorską-Miszczuk oraz Andrzeja Bałkę. Opera powstała w koprodukcji z festiwalem Malta oraz Drugim Programem Polskiego Radia.

W 2016 roku kuratorem festiwalu został Krzysztof Pietraszewski z Krakowskiego Biura Festiwalowego, który zaproponował rozwinięcie festiwalu tak formalnie, jak i programowo. Formuła Sacrum Profanum poza cyklem koncertów otworzyła się na inne sztuki: operę, wystawy i instalacje audio art, w przyszłości również balet, ale także spotkania, dyskusje i warsztaty uzupełniające główne wątki. Stylistycznie program tworzy alchemiczną mieszankę trzech nurtów: od XX-wiecznej muzyki współczesnej, przez awangardę, aż po nurt indie classical. Wśród zaproszonych artystów warto wymienić Mike’a Pattona, Eyvinda Kanga, Maję Ratkje, Valgeira Sigurðssona, Arditti Quartet, Ictus Ensemble, czy zeitkratzer, którzy wystąpili w repertuarze m.in. Berio, Bouleza, Stockhausena, Zorna, Muhly’ego, Zubel i Karkowskiego.

Organizator: Krakowskie Biuro Festiwalowe

Więcej na: www.sacrumprofanum.com